

Guillem Ramisa: «És una tragèdia que nens a qui els apassiona la música no puguin connectar-hi a l'escola»

El cantant i poeta osonenc Guillem Ramisa presenta 'Un somriure infinit'

Guillem Ramisa | Gil Ayats

El cantant i poeta **Guillem Ramisa** (Roda de Ter, 1985) és un osonenc de soca-rel que, tot i haver nascut a Roda i treballar-hi de tècnic de so a la ràdio municipal, viu des de fa més de cinc anys a L'Esquirol. El seu últim disc l'ha batejat *Un somriure infinit* (autoeditat, 2024) i apareix després de tres més signats amb el seu nom: *Ens enfilarem enlaire* (Halley Supernova, 2019), l'EP *Bondat senzilla* (RGB Suports, 2017) i *Aquest sol hi és per tots* (RGB Suports, 2015). Són ja, doncs, quatre discs publicats com a **Guillem Ramisa** ?en tenia un d'anterior signat com a **Guillem Ramisa i el teu pare**, amb una altra formació?, a més de cinc poemaris. Les primeres presentacions del disc seran el proper 24 d'octubre a la sala Upload (Barcelona), el 15 de novembre a l'Espai ETC (Vic) i el 20 de desembre a El Foment de Girona.

Amb aquest quart disc has volgut marcar alguna diferència respecte als altres tres?

Conscientment no. Jo crec que és força diferent, perquè, per exemple, a nivell tècnic, sí que hi ha

uns teclats que abans no havia utilitzat. O hi ha algunes cançons que naveguen per estils pels quals no havia passat, més caribenys o més africans. Però tot és perquè ha esdevingut així, no ha estat gens premeditat.

Hi ha una cançó que es diu "Deixar anar-ho tot". Després de quatre discos i cinc poemaris, t'és igual de fàcil deixar anar tot el que tens a dins a les cançons?

Tot i que després hi pots estar donant moltes vegades, penso que l'essència d'una obra sol sortir d'una forma bastant visceral. I, per tant, no hi pot haver massa estratègia amb això. Quan ve, ve, i jo intento cuidar-ho molt. Si se m'acudeix una idea, l'intento guardar, mantenir el que hi veig de bonic perquè, si no, el pensament racional ho aniria toquetejant tant que ho espatllaria, al final. És una cosa molt curiosa, l'art.

?Video: <https://www.youtube.com/watch?v=btkmuhU1-18>

Diguem que hi ha molt de vers a raig, però treballat. David Carabén (Mishima) deia allò de 'l'ordre i l'aventura' a l'hora de fer cançons...

Sí, déu-n'hi-do quant hi ha de cosa a raig. Tot i així, les cançons s'han de perfilar, no és tot tal com surt. A vegades, en altres artistes, noto molt si hi ha només un excés d'entranyes i penso: 'ostres, llàstima que no pugui cuidar una mica aquest torrent de sentiment'. Perquè res no arriba a com ho voldries si no ho poleixes i poses límits a aquest sentiment.

A "Tirar endavant" cantes amb Joan Garriga. Com us vau conèixer?

L'he escoltat tota la vida, i hem coincidit diversos cops en concerts. La primera vegada que vam parlar, de fet, va ser en el *backstage* del Tingladu de Vilanova i la Geltrú, on tocava **Oques Grasses**. Jo era allà amb ells, i en **Joan Garriga** hi era perquè havia de col·laborar amb en **Manu Chao**, que hi actuava. En **Garriga** és una persona a qui he admirat molt sempre, m'agrada molt com escriu i les melodies que fa. Em feia molta gràcia dir-li de col·laborar. Ja li vaig demanar la col·laboració per a l'anterior disc, però no va poder perquè anava megaembolicat. Li devia quedar l'espina clavada, perquè ara m'ha dit que sí.

El reivindiques tot cantant ?quan tot s'enfonsava tu em vas fer tirar endavant ple de calma i de llum'... T'has trobat gaire solidaritat entre músics veterans?

De solidaritat entre músics, no n'he viscut massa, la veritat. Però estic veient una cosa diferent en aquesta nova onada de música, que és que els joves fan pinya. En la meva generació era més un campí qui pugui. Tothom anava a la seva, no s'ajudava ni als més propers. Semblava que si aconseguies una cosa, era per a tu. Jo no he trobat aquesta solidaritat excepte algunes excepcions. Això ha sigut una mancança del gremi, que no s'ha fet pinya i els empresaris s'han aprofitat molt del fet que tot estigués tan disgregat i tothom anés tan a cegues. Així, et semblava que et feien un favor per tal de tocar a tal lloc... Tothom estava mig espantat davant de la gent de la indústria, intentant agafar les oportunitats, i això ha fet que s'empobrís una mica tot el circuit musical o els músics d'aquest país.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=6JsdQa48rko>

Tot i així, tu vas fer aquella col·laboració amb Josep Montero (Oques Grasses) a "Ànima de Corall" i Lu Rois va cantar amb tu "Velers cremant".

Cadascuna d'aquestes trobades té la seva idiosincràcia. A la **Lu Rois** jo li vaig anar a demanar. Tot i que fer una col·laboració, en el fons, és un *win-win*: no és que un li faci un favor a l'altre... Bé, a vegades, sí. És el cas d'"Ànima de corall", que va ser una proposta pel disc d'Enderrock *Havaneres mestisses* (2016) i unes caramboles van fer que en Josep Montero (**Oques Grasses**) em digués de fer jo la cançó i que ell hi col·laborés. Cada col·laboració, té una mica la seva història. A mi m'agrada fer-les amb gent a qui admiro realment i amb qui penso que podem fer que una cançó creixi molt.

L'àlbum continua amb "D'on ve la sort?". Com valors la teva sort al món musical fins ara?

Jo penso que no he tingut facilitats en cap moment. El meu camí ha estat molt d'anar fent. Anar pujant. Penso que cada cop se m'ha valorat més, però molt lentament. Al mateix temps també això és una sort, perquè això m'ha permès fer amb molta llibertat. Tot i així, des del 2023 les xifres a

Spotify se m'han disparat. I ha estat amb cançons que feia 6 anys que havia publicat, com "Ànima de corall" o "L'arbre ple de flors". Fets com aquests també t'ensenyen que el que passa en el present no és ben bé la realitat ni representatiu de si la teva música agrada o no. I tot pot canviar per una cosa atzarosa com que Spotify decideixi recomanar-la. Som uns quants a qui ens passa, com a **Maria Jaume**, que si la plataforma detecta que escoltes música en català, potser et podem interessar també. Al final, ha fet més per a mi l'algoritme d'Spotify que qualsevol discogràfica. Aquest nou disc, de fet, l'he autoeditat.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=JHahPOjgHpc>

"Un forat al mig del pit" em recorda cançons com "Un cor a terra" de Canimas o el "Corazón" d'Albert Pla. En què t'inspires més: en allò que escoltes o el que vius?

Absolutament del que visc. Aquesta cançó va sortir de cop i volta perquè tinc un forat, literal, al mig del pit, i em feia gràcia parlar-ne. És una cicatriu d'una intervenció que em fer fa bastants anys però que es va infectar fa poc, i llavor em va sortir la cançó a raig. Em semblava interessant poder fer el paral·lelisme de la cicatriu amb la maleta emocional que algú pugui tenir.

"Anar a viure més" m'ha evocat els Oques Grasses de les trompetes i d'anar 'A tope amb la vida', però també m'ha recordat l'indie de La iaia. Creus que hi ha un so osonenc?

Jo penso que ara ja hi ha moltes branques diferents, i sí que podríem dir que hi ha com un sector més indie, però penso que s'ha escapat bastant d'Osona. Em fa l'efecte que el que podria fer **La iaia** es pot assemblar més al que pot fer **El Petit de Cal Eril** que no pas el que pot fer **Oques Grasses**, per exemple.

Guillem Ramisa Foto: Gil Ayats

Però a nivell de relacions, de vincles, sí que feu teixit musical?

Sí, amb ells hi tinc moltíssima relació, tant amb l'**Ernest Crusats** com amb en Josep Montero. Però

realment ens assemblem tan poc. A la meva colla també hi ha en Maiol Montané, que és el bateria d'**Obeses**, i en Montero. Des d'adolescents, hem tingut projectes musicals superdiferents els uns dels altres: en Montero va començar tocant la bateria amb **No t'hi matis**, fent reggae; en Maiol feia heavy, amb **Segle XIII** (2002); i jo en aquell temps feia hip-hop, amb **Víctimas de la Monotonía**. Amb l'**Ernest Crusats** vivíem junts a Barcelona quan va començar amb **La iaia** i, mentrestant, mentre jo estava fent poemes i recitals, i estava sortint del hip-hop. Diria que el que sí que hi ha a Osona és gent amb una personalitat bastant pròpia; el tret unificador és que la gent és bastant diferent.

"A la punta del final" la cantes amb la cantautora del Lluçanès Mar Pujol. Com us vau conèixer?

Va ser una cosa ben curiosa. Va ser en una calçotada del bateria que toca amb mi, en Martí González, en una casa de pagès, al mig del bosc. I en aquesta calçotada hi havia un concert sorpresa, que ells muntaven, de **Mar Pujol** amb la violocentista Bruna González. No hi havia ni micròfons, ni electricitat, ni res, però vaig flipar, em va impressionar moltíssim. Arrel d'aquí, li vaig proposar fer de telonera en un parell de concerts que vaig fer l'any passat. I ens vam conèixer una mica més.

La cançó té un aire Ferran Palau o Isaac Ulam, i hi cantes ?tu te'n vas i em vessa tot per dins'. Per a tu les cançons que venen de les entranyes tenen més profunditat que d'altres que expliquen històries alienes?

100%. Em costa moltíssim escriure històries. Hi ha gent que s'ho passa bé fent-ho, com **Guillem Gisbert (Manel)**, i que a través d'una història treuen les seves vivències, però jo soc totalment al contrari: per a mi és molt difícil escriure sense fer-ho en primera persona.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=UWf8WmGFtiw>

"Miren i se'n van" és tot un cant d'agraïment a la vida.

Últimament estic en una fase de reflexionar sobre la vida, i això és aquesta cançó. I em va fer gràcia tocar diferents temes puntals de la vida, com poden ser l'amor, el desamor o l'ego. El camí que anem fent aquí.

A més de músic, ets poeta, com queda pal·lès en cançons com "Amb la força del mar". Com compagines les dues facetes?

Amb la poesia també hi convisc molt. Fer recitals m'agrada i en general, en els meus concerts, solc començar fent algun poema entre cançó i cançó, sobretot quan vaig en format reduït.

Guillem Ramisa Foto: Gil Ayats

I què t'aporta la poesia i què t'aporta la música?

Tot és fer servir les paraules per explicar coses emocionals o sensacions. Aquest és el que a mi m'interessa de la poesia o dels versos. M'agrada quan tenen una certa força i quan transmeten. Potser és el que fa que una cosa sigui poesia: que més enllà de descriure, també transmeti. Jo sempre ho he viscut com una cosa molt similar, en paral·lel; en el meu cap no hi és molt diferenciat. El que a mi em dona de felicitat escriure una cosa per un poema o escriure per una cançó, és molt similar. El que és diferent és la forma. La poesia que faig no sol ser rimada, no sol tenir una estructura massa marcada, és més del moment, més espontània.

Vas començar escrivint cançons o escrivint poemes?

Cançons. Vaig començar amb la música, amb el tema del hip-hop. Però ja estava capficadíssim amb les lletres, des de molt adolescent. El meu interès per la poesia o la literatura va venir des de fora del sistema acadèmic. El que m'ensenyaven al batxillerat no em semblava que tingués res a veure amb mi, i és una putada, perquè realment m'apassiona. El mateix passa amb l'assignatura de música: hi passen nens a qui realment els apassiona la música, però en aquell moment no hi poden connectar. És una tragèdia. I a mi és el que em va passar.